cyan magenta yellow black

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ
Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Τοῦ Μητροπολίτου
Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

Ἄν πολλοί σύγχρονοί μας, ὅταν ἀναφέρονται στήν Ἐκκλησία ἀναφέρονται στόν ἀνθρώπινο χαρακτῆρα της, στήν ἀνθρώπινη διάστασι καί ὄψι της, ὅτι εἶναι μιά παγκόσμιος κοινωνία προσώπων μέ καλή ὀργάνωσι, δομή καί συγκρότησι, ἑνωμένων μεταξύ τους μέ κοινή πίστι καί κοινή λατρεία, ἡ Ἁγία Γραφή, ὅμως, ὅταν ἀπευθύνεται στήν πίστι μας, τήν χαρακτηρίζει ὡς μυστήριο κρυμμένο ἄλλοτε στό Θεό, τό ὁποῖο ὅμως ἐφανερώθη καί ὡς ἕνα σημεῖο ἐπραγματοποιήθη (Ἐφεσίους α΄ 9 καί ἑξῆς καί Ρωμαίους ιστ΄ 25 καί ἑξῆς) *«ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν τούτων»* (Ἑβραίους α΄ 2).

Εἶναι τό μυστήριο ἑνός λαοῦ ἁμαρτωλοῦ ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ὅμως κατέχει τήν ἐγγύησι τῆς σωτηρίας διά τοῦ ἀναστάντος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστός λαός εἶναι ἡ προέκτασι στόν τόπο καί στόν χρόνο τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ ἑστία τῆς ἀγάπης.

Εἶναι τό μυστήριο ἑνός θεανθρώπινου θεσμοῦ, στόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά βρεῖ τό φῶς, τήν ἄφεσι, τήν χάρι *«εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ»* (Ἐφεσίους α΄ 16).

1. Προετοιμασία τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Θεός μέ μεγάλη σοφία προετοίμαζε τήν σύναξι τῶν διασκορπισμένων παιδιῶν Του.

Ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης αὐτή τήν διάστασι δίδει στήν θυσία, στόν σταυρικό θάνατο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ: *«Καϊάφας, ἀρχιερεύς ὤν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου... προεφήτευσεν, ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπέρ τοῦ ἔθνους, καί οὐχ ὑπέρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ' ἵνα καί τά τέκνα τοῦ Θεοῦ τά διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν»* (ια΄ 49, 51-52).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ κοινότητα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τήν δυνατότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. *«Ὁ δέ Κύριος προσετίθει τούς σωζομένους καθ' ἡμέραν τῇ Ἐκκλησίᾳ»* (Πράξεις β΄ 47).

Ἡ θεία οἰκονομία τῆς σωτηρίας, ἄν καί ἀποκρυφώνεται μέσα στήν κοινότητα αὐτή, εἶχε συλληφθεῖ *«πρό καταβολῆς κόσμου»* κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἀναφέρεται στό θέμα αὐτό στό προοίμιο τῆς πρός Ἐφεσίους ἐπιστολῆς του. *«Εὐλογητός ὁ Θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ καθώς καί ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρό καταβολῆς κόσμου εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καί ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ, ἐν ἀγάπῃ προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν διά Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτόν, κατά τήν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ»* (Ἐφεσίους α΄ 3-16).

Ἡ Ἐκκλησία κατά τήν θεόπνευστη Ἁγία Γραφή εἶχε ἀρχίσει νά σκιαγραφεῖται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἤδη ἀπό τόν καιρό τοῦ Ἀβραάμ καί ἀκόμη παλαιότερον ἀπό τήν δημιουργία τοῦ Ἀδάμ.

Ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς δημιουργίας καί τῆς ζωῆς του ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νά ἀποτελέσει κοινωνία καί νά πολλαπλασιασθεῖ ζώντας μέ οἰκειότητα καί σέ κοινωνία μέ τόν Θεό Πατέρα του.

Ἀλλά ἡ ἁμαρτία ἐστάθη ἐμπόδιο στό θεϊκό σχέδιο. Ὁ Ἀδάμ ἀντί νά μείνει ἡ κεφαλή ἑνός συνηγμένου λαοῦ γιά νά ζήσει μέ τόν Θεό ἔγινε πατέρας μιᾶς ἀνθρωπότητος διηρημένης ἀπό τό μῖσος, διασκορπισμένης ἀπό τήν ὑπερηφάνεια, ἡ ὁποία ἀποφεύγει καί ἀποστρέφεται τόν Δημιουργό της.

Ἐχρειάζετο λοιπόν ἕνας *δεύτερος Ἀδάμ*, ὁ ὁποῖος θά ἐνεκαινίαζε μιά νέα δημιουργία, εἰς τήν ὁποία ἡ ζωή κοινωνίας μέ τόν Θεό θά ἀπεκαθίστατο, ἡ ἀνθρωπότητα θά ἐπανεύρισκε τήν ἑνότητά της καί τά μέλη της θά συνεφιλιώνοντο μεταξύ τους καί μέ τόν Δημιουργό Θεό Πατέρα.

Ἔτσι ὁ Θεός προετοίμασε στήν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέ τούς προπάτορες καί δικαίους τήν Ἐκκλησία γιά νά πραγματοποιήσει τόν σκοπό τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

2. Ἵδρυσι καί θεμελίωσι τῆς Ἐκκλησίας

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀποκαλύπτει μέ τήν διδασκαλία Του καί θεμελιώνει μέ τό ἔργο Του, κυρίως μέ τόν θάνατό Του, τήν ἀνάστασί Του, τήν ἀνάληψί Του καί τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τήν Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐκκλησία ἔρχεται στό φῶς κατά τό Πάσχα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν Αὐτός *«μεταβαίνει»* ἀπό τόν κόσμο τοῦτο στόν Πατέρα Του (Ἰωάννου ζ΄ 1). Μέ τόν Ἰησοῦ Χριστό, ὁ ὁποῖος ἔχει ἐλευθερωθεῖ ἀπό τόν θάνατο κι ἔχει γίνει *«πνεῦμα ζωοποιοῦν»* (Ἰωάννου στ΄ 23) ἐμφανίζεται μιά καινούρια ἀνθρωπότητα μιά νέα δημιουργία (Β΄ Κορινθίους γ΄ 6).

Οἱ Πατέρες παρομοίασαν τήν Ἐκκλησία μέ τήν Εὔα. Ὅπως ἡ πρώτη, ἡ προμήτωρ Εὔα, ἐπλάσθη ἀπό τήν πλευρά τοῦ ἀποκοιμισμένου Ἀδάμ, ἔτσι καί ἡ Ἐκκλησία, ὡς νέα Εὔα, ἐγεννήθη ἀπό τήν πλευρά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατά τόν ὕπνο τοῦ θανάτου Του.

Τό σῶμα ὅμως τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδή οἱ πιστοί, εἶναι ζωντανό μόνο ἄν εἶναι σῶμα τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος χορηγεῖ τό Πνεῦμα πού ζωοποιεῖ. Αὐτή ἡ χορηγία ἄρχισε τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, ὅταν *«ἐνεφύσησε»* (Ἰωάννου κ΄ 21) τό ἀναδημιουργό Πνεῦμα πάνω στούς μαθητές, οἱ ὁποῖοι ἐξελέγησαν ἀπό τόν Ἴδιο (Ἰωάννου ιε΄ 16) καί οἱ ὁποῖοι θά ἀποτελέσουν τούς ἡγέτες καί ἀρχηγούς τοῦ νέου λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

3. Εἴσοδος καί παραμονή τοῦ ἀνθρώπου στήν Ἐκκλησία

Μετά τήν Πεντηκοστή ἡ Ἐκκλησία αὐξάνεται μέ ταχύ ρυθμό. Ἡ εἴσοδος σ' αὐτή γίνεται πρῶτον **μέ τήν ἀποδοχή** τοῦ λόγου τῶν Ἀποστόλων, πού γεννᾶ τήν πίστι στόν ἀναστημένο Ἰησοῦ, Κύριο καί Χριστό, Ἀρχηγό καί Σωτῆρα καί δεύτερον **μέ τό βάπτισμα** τοῦ ὕδατος **καί τήν ἐν συνεχείᾳ αὐτοῦ χειροθεσία** μέ τήν ὁποία χορηγεῖται τό Ἅγιο Πνεῦμα καί τά χαρίσματά Του.

Παραμένει κάποιος ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας κατά τόν εὐαγγελιστή Λουκᾶ, ὅταν πληροῖ τίς προϋποθέσεις μιᾶς τετραπλῆς πιστότητος, ὅπως γράφει στίς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων: *«Ἦσαν δέ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων καί τῇ κοινωνίᾳ καί τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου καί ταῖς προσευχαῖς»* (Πράξεις β΄ 42). Ἤτοι:

α) στήν διδασκαλία τῶν Ἀποστόλων, ἡ ὁποία στερεώνει καί ἐμβαθύνει τήν πρώτη πίστι, τήν γεννημένη ἀπό τήν διακήρυξι τοῦ μηνύματος τῆς σωτηρίας·
β) στήν κοινωνία τῶν ἀδελφῶν·
γ) στήν κλάσι τοῦ ἄρτου, συμμετέχει στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας καί τά λοιπά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας·
δ) στίς κοινές προσευχές·

Κυρίως στήν διάρκεια τῆς *κλάσεως τοῦ ἄρτου*, δηλαδή τοῦ εὐχαριστιακοῦ δείπνου, σφυρηλατεῖται ἡ *«ὁμόθυμος προσκαρτέρησις»* (Πράξεων α΄ 14), γίνεται ἐμπειρία ἡ παρουσία τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ, ἡ θυσία Του *«καταγγέλλεται»* καί διατηρεῖται ἡ προσδοκία τῆς ἐπιστροφῆς Του *«ἄχρις οὗ ἄν ἔλθη»* (Α΄ Κορινθίους ια΄ 26).

Τά ζωντανά μέλη τῆς Ἐκκλησίας ἀπέχουν ἀπό τήν ἁμαρτία πού τήν ἀποστρέφονται καί τήν ἀρνοῦνται, τηροῦν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ὑπακούουν στό θέλημά Του καί ἀγωνίζονται διά τήν ἀπόκτησι τῶν ἀρετῶν.

4. Ὁ πιστός λαός

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ δημιουργία τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομή τοῦ Χριστοῦ, ἐμψυχωμένη καί κατοικημένη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα, ἐδόθη στούς ἀνθρώπους, στούς Ἀποστόλους *«διά πνεύματος Ἁγίου οὕς ἐξελέξατο»* (Πράξεις α΄ 2) ὁ Ἰησοῦς καί σ' ὅσους ἐν συνεχείᾳ θά λάβουν τό χάρισμα νά κυβερνοῦν τόν πιστό λαό.

Ὁδηγημένη ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἡ Ἐκκλησία εἶναι *«στῦλος καί ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας»* (Α΄ Τιμοθέου γ΄ 15), ἱκανή, χωρίς λιποψυχία νά φυλάσσει τήν παρακαταθήκη τῶν *«ὑγιαινόντων λόγων»* (Α΄ Τιμοθέου α΄ 13), τούς ὁποίους παρέλαβε ἀπό τούς Ἀποστόλους, δηλαδή νά τήν ἐκθέσει καί νά τήν ἐξηγεῖ χωρίς πλάνη.

Συγκροτημένη σέ Σῶμα Χριστοῦ μέσῳ τοῦ Εὐαγγελίου, γεννημένη ἀπό τό ἕνα βάπτισμα, θρεμμένη ἀπό τόν ἕνα ἄρτο, συνάγει σ' ἕνα μόνο λαό τά τέκνα τοῦ κοινοῦ Θεοῦ καί Πατέρα *«Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγώ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετά πάσης ταπεινοφροσύνης καί πραότητος, μετά μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τήν ἑνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. ἕν σῶμα καί ἕν Πνεῦμα, καθώς καί ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· εἷς Κύριος, μία πίστις, ἕν βάπτισμα, εἷς Θεός καί πατήρ πάντων, ὁ ἐπί πάντων, καί διά πάντων, καί ἐν πᾶσιν»* (Ἐφεσίους δ΄ 1-6).

Ἐξαλείφει τίς ἀνθρώπινες διχόνοιες, συμφιλιώνοντας στούς κόλπους ἑνός μοναδικοῦ λαοῦ Ἑβραίους καί Εἰδωλολάτρες, πολιτισμένους καί βαρβάρους, κυρίους καί δούλους, ἄνδρες καί γυναῖκες. Ἡ ἑνότητα αὐτή εἶναι καθολική *«Πάντες γάρ υἱοί Θεοῦ ἐστε διά τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ὅσοι γάρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε Χριστόν ἐνεδύσασθε. Οὐκ ἔνι Ἕλλην, οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδέ ἐλεύθερος, οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ· πάντες γάρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ»* (Γαλ. γ΄ 26-29). Ἔγινε γιά νά συνενώσει ὅλες τίς ἀνθρώπινες ἀντιθέσεις, γιά νά προσαρμοσθεῖ σ' ὅλες τίς μορφές πολιτισμοῦ, γιά νά ἀγκαλιάσει ὁλόκληρο τό σύμπαν *«ἐν γάρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλά πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη»* (Γαλάτες ε΄ 6).

Αὐτή τήν ἑνότητα ὀφείλουν νά φυλάσσουν οἱ πιστοί κατά τόν λόγο τοῦ Ἀποστόλου Παύλου (Ἐφεσίους δ΄ 3).

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἁγία, ὄχι μόνο στήν κεφαλή της, στίς ἀρθρώσεις καί στούς ἁρμούς Της, ἀλλά καί στά μέλη Της, τά ὁποῖα ἡγίασε τό βάπτισμα μέ τήν δύναμι καί τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὑπάρχουν βέβαια καί ἁμαρτωλοί μέσα στήν

cyan magenta yellow black

Ἐκκλησία, ἀλλά εὑρίσκονται ἐκεῖ διχασμένοι ἀνάμεσα στήν ἁμαρτία τους καί στίς ἀπαιτήσεις τῆς κλήσεως, ἡ ὁποία τούς ἔφερε μέσα στή σύναξη τῶν *«ἁγίων»* (Πράξεις θ΄ 13), τούς ἐνέταξε στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας.

Σύμφωνα μέ τό παράδειγμα τοῦ Διδασκάλου ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποστρέφεται τούς ἁμαρτωλούς, τούς προσφέρει τήν ἄφεση καί τόν ἐξαγνισμό γνωρίζουσα, ὅτι τά ζιζάνια μποροῦν νά γίνουν σιτάρι κατά τήν παραβολή τοῦ Κυρίου στό Ματθαίου ιγ΄ 24-30, ὅσο ὁ θάνατος δέν ἔφερε ἀκόμα προκαταβολικῶς γιά τόν καθένα τόν θερισμό.

Ἡ Ἐκκλησία ὁδηγεῖ στήν ὁριστική Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπό τήν ὁποία θά ἀντικατασταθεῖ κατά τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ὅπου κανένας ρύπος δέν θά εἰσχωρεῖ στόν ὁλόφωτο κόσμο, ὅπως περιγράφεται στά ὁράματα τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου στά κεφάλαια 21 καί 22 τῆς Ἀποκαλύψεως.

Οἱ διωγμοί ἀναπτερώνουν τόν πόθο τῆς Ἐκκλησίας νά μεταβληθεῖ σέ οὐράνια Ἱερουσαλήμ.

5. Ἡ δέσι τῆς Παρθένου Μαρίας

Τό τέλειο ὑπόδειγμα τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καί τῆς ἀγάπης τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία. Αὐτή μέ τήν γέννησί Της, τήν ἁγιότητά Της καί τήν ἐθελουσία προσφορά Της διηκόνησε τόν Δημιουργό Της ἀπό τόν Εὐαγγελισμό, ὅταν ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ τῆς ἀνήγγειλε, ὅτι θά συλλάβει τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ μέ τήν δύναμι καί τήν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, μέχρι τήν ἐπί τοῦ Σταυροῦ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καί Υἱοῦ Της θυσία.

6. Σύναξις πρωτοτόκων

Ὅλοι οἱ πιστοί στό Θεό ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἁγιάσθηκαν καί καθαρίσθηκαν ἀπό τόν ὑπαρξιακό ρύπο τῆς ἁμαρτίας καί ἀγωνίσθηκαν διά τήν ἐπικράτησι τοῦ ἁγίου θελήματος τοῦ Θεοῦ Πατέρα συγκροτοῦν κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο *«πανήγυριν καί ἐκκλησίαν πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων»* (Ἑβραίων ρβ΄ 23).

Αὐτοί θά συμμετάσχουν στήν αἰώνια πανήγυρι κατά τίς ὁράσεις τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου οἱ ὁποῖες ἀναφέρονται στήν Ἀποκάλυψι. Ἡ συμμετοχή τῶν πιστῶν σ' αὐτή τήν πανήγυρι εἶναι ἐξασφαλισμένη κατά τήν ἐπιθυμία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποία ἐξέφρασε πρός τόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα: *«Πάτερ οὕς δέδωκά μοι θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ ἵνα θεωρῶσι τήν δόξαν τήν ἐμήν ἥν δέδωκάς μοι ὅτι ἠγάπησάς με πρό καταβολῆς κόσμου»* (Ἰωάννου ιζ΄ 24).

7. Τό ἔργο τῶν διακόνων

Γιά τήν οἰκοδομή καί αὔξησι τῆς Ἐκκλησίας καθώς ἐπίσης καί γιά τήν ἐν Χριστῷ τελείωσι τῶν μελῶν της ὁ Θεός ἐξέλεξε *«ἐργάτες»* (Ματθαίου θ΄ 37), στούς ὁποίους ἀνέθεσε συγκεκριμένη ὑπηρεσία καί ἔργο. Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διδάσκει στήν πρός Ἐφεσίους ἐπιστολή του. «Αὐτός ἔδωκε τούς μέν Ἀποστόλους, τούς δέ προφήτας, τούς δέ εὐαγγελιστάς, τούς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρός τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (δ΄ 11-12). Ὁ ἴδιος Ἀπόστολος ἱεραρχεῖ τούς χαρισματούχους διακόνους τῆς Ἐκκλησίας. Μέ τήν ἱεράρχησι αὐτή ὑπηρετεῖται ἡ ἑνότητα καί ἡ λειτουργία τοῦ σώματος τῶν πιστῶν. *«Οὕς μέν ἔθετο ὁ Θεός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν»* (Α΄ Κορινθίους ιβ΄ 28).

Κορυφαῖο παράδειγμα ἱεραποστολικοῦ ἐργάτου εἶναι ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Στίς ἐπιστολές του διαπιστώνουμε ὅτι διαπνέεται ἀπό μία ἔνθερμη καί ἔμπρακτη ἀγάπη γιά τήν Ἐκκλησία. Καταναλίσκεται ἀπό τήν *«μέριμνα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν»* (Β΄ Κορινθίους ια΄ 28), ἀναπληρώνοντας γιά χάρι τῶν ἀνθρώπων μέ τούς μεγάλους πόνους του τούς ἄπειρους καρπούς τοῦ σταυροῦ. Ἀναπληροῖ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ στή σάρκα του ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, τό ὁποῖον εἶναι ἡ Ἐκκλησία, ὅπως ἔγραφε στούς Κολοσσαεῖς *«Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὑπέρ ὑμῶν καί ἀνταναπληρῶ τά ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου ὑπέρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἔστιν ἡ Ἐκκλησία»* (Κολοσσαεῖς α΄ 24).

Ἡ ζωή του ὡς *«διακόνου τῆς Ἐκκλησίας»* (Κολοσσαεῖς α΄ 25) ἀποτελεῖ παράδειγμα, κυρίως γιά τούς συνεχιστές τοῦ ἀποστολικοῦ ἔργου.

8. Ἡ ζωή τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας

Ὅλα τά μέλη τῆς Ἐκκλησίας, καί ὄχι μόνο οἱ ἡγέτες, καλοῦνται νά ὑπηρετήσουν τήν Ἐκκλησία μέ τήν ἄσκησι τῶν χαρισμάτων τους, νά ζήσουν *«ἑνωμένοι μέ τήν ἄμπελο, ὡς κλήματα* (Ἰωάννου ιε΄ 5) *φορτωμένα τούς καρπούς τῆς ἀγάπης»*, κατά τόν ἀποστολικόν λόγον *«ὁ δέ καρπός τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια»* (Γαλάτας ε΄ 22-23), νά τιμήσουν τήν κλῆσι τους μέ τήν θυσία τῆς πίστεως καί μέ μία ζωή ἁγνή, σύμφωνα μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τό ὁποῖο τούς ἐδόθη νά συμμετάσχουν ἐνεργῶς στήν λατρεία τῆς κοινότητος καί, τέλος, ἄν ἔλαβον τό χάρισμα τῆς παρθενίας νά προσκολληθοῦν ἀπερισπάστως στόν Κύριο, ἤ ἄν ἦλθαν σέ γάμο νά συμμορφώσουν τήν συζυγική ζωή τους συμφώνως πρός τήν νυμφική ἕνωσι, ἡ ὁποία συνήφθη ἀνάμεσα στόν Χριστό καί στήν Ἐκκλησία.

Ἡ ἁγία πόλι, τήν ὁποία ὁ Ἰησοῦς ἀγάπησε σάν γόνιμη Νύμφη, καλλίτεκνη καί καλλίγονη, τήν ὁποία ὅλοι ἐμεῖς ἀποκαλοῦμε *«Μητέρα»* δικαιοῦται τήν υἱική ἀγάπη μας. Θά τήν ἀγαπᾶμε ὅμως καθώς μέ τήν σειρά μας θά τήν οἰκοδομοῦμε.

9. Ἐκκλησία «ἐν δόξῃ»

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἐφανέρωσε στόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη καί αὐτός μέ τίς ὁράσεις του περιέγραψε στήν Ἀποκάλυψι (κεφ. κα΄-κβ΄) μέ ἀλληγορικές εἰκόνες καί ἐφράσεις τήν αἰώνια δόξα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ δόξα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Τριαδικός Θεός. Ἡ Ἐκκλησία προσφέρει στόν Τριαδικό Θεό λαό *«ψυχές σεσωσμένων»*, πού θά συμμετάσχουν στήν *«αἰώνια ζωή»* (Ἰωάννου ιζ΄ 3).

Μέ τήν Ἐκκλησία ὁ Τριαδικός Θεός ὁδηγεῖ τούς ἀνθρώπους καί ὅλη τήν δημιουργία νά ἐκπληρώσουν τό σκοπό τῆς ὑπάρξεώς τους *«ἵνα ᾖ ὁ Θεός τά πάντα ἐν πᾶσιν»* (Α΄ Κορινθίους ιε΄ 28).

Ὁ διάβολος προσεπάθησε μέ τήν ἁμαρτία καί τήν ἀποστασία ὄχι μόνον νά χωρίση καί νά ἀπομακρύνει τόν ἄνθρωπο ἀπό τόν Θεό, ἀλλά νά τόν κάνει δυστυχισμένο καί ἔνοχο αὐστηρᾶς τιμωρίας ἀπό τόν Θεό κατά τόν λόγο τῆς Ἁγίας Γραφῆς *«πᾶσα παράβασις καί παρακοή ἔλαβε ἔνδικον μισθαποδοσίαν»* (Ἑβραίους β΄ 2). Ἀνέμενε ἐπομένως μέ χαιρεκακία τήν τιμωρία καί τόν βασανισμό τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ὁ Τριαδικός Θεός ὅμως ὅστις *«πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν»* (Α΄ Τιμόθεον β΄ 4) ἐξεῦρε τρόπον σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καί συμμετοχῆς τους στήν αἰώνια δόξα Του.

Στήν Ἐκκλησία οἱ ἁμαρτωλοί ἁγιάζονται, καθαρίζονται ἀπό τόν ρῦπο τῆς ἁμαρτίας καί στολισμένοι μέ τίς ἀρετές καί τήν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀγωνίζονται νά παραμείνουν ἑνωμένοι διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων μέ τόν Ἰησοῦ Χριστόν *«ἐν τῷ Θεῷ»* (Κολοσ. γ΄ 3).

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε., ΤΗΛ: 210 92 14 820, www.eptalofos.gr

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ
Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

«ἵνα ᾖ ὁ Θεός
τά πάντα ἐν πᾶσιν»

(Α΄ Κορινθίους ιε΄ 28)